

TREND: DE MEGGING

In de wachtkamer van de afdeling Traumatologie in het UMCG bladerde ik door de Flair. Ik bleef hangen bij een interview met Tygo waarin de gevierde acteur verklaart dat hij een gezinnetje wil. Mijn aandacht ging echter niet zozeer uit naar de kinderwens van Tygo, maar naar zijn broek. De acteur droeg er stoere kisten, een nonchalant shirtje en een quasi-geile blik bij. Tijd om me in die broek te verdiepen had ik niet, want Herr Dokter

Wendt wilde naar mijn knietjes kijken. Opeens zag ik ze overal opduiken. Vooral in de trendy bladen. Een soort kruising tussen een tricot pyjama, een joggingbroek en een legging. Hij heeft zelfs een naam: *megging*. Vroeger het handelsmerk van Mick Jagger en andere oude glamrockers en verder voorbehouden aan balletdansers en sporters. Nu al dé modemisser voor de man van 2013. De megging schijnt een logische opvolger van de skinny jeans voor mannen te zijn, aangezien die oncomfortabel zitten en zelfs slecht voor de gezondheid cq de zaadproductie blijken te zijn.

Op de redactie lokt de megging de nodige hilariteit uit. Stagiaire B vindt dat 'men loose their masculinity'. Collega R vindt dat er iets te raden over moet blijven, studentschrijver H wil het niet eens zien, de megging bezorgt vormgeefster R kippenvet, terwijl de heren denken dat ie wel gaat wennen, de megging.

Zelf vind ik het een lachertje, die jongenslegging. Of je de jongen nu aantrekkelijk vindt of niet, je blik blijft hangen op de bobbel of het bobbeltje in de tricot maillot. Net als bij de Raboploeg, Epke Zonderland of Sven Kramer. De strakke sportsuits zijn naast de aerodynamiek toch vooral bedoeld om kijkers te lokken.

Heren, de legging voor dames is al een gruwel, maar laat deze vorm van emancipatie in godsnaam aan ons voorbij gaan. Voor mij staan meggingmannen letterlijk voor paal.

De megging, een menging van gevoelens bij het lezen op www.HanzeMag.nl. Het is een lichte opwinding die zichtbaar wordt als een zacht kippenvetletje van emotie, getekend als een frisse tinteling op m'n huid. 'Fantastisch! Weer een woord waar ik nog nooit van gehoord heb'. Geen idee wat het is, die vermeende spelfout van legging. Bij vrouwen staat laatstgenoemde prachtig, samen met de bekende joggingbroek. Ook dat is een kledingstuk waarin een dame laat zien dat ze zich vrij voelt, zonder opsmuk. Zo zie ik ze graag en dan ook nog zonder make-up, die een uiterlijk vertoon van make-down met mascara moet maskeren. Ik lees verder, de teneur is duidelijk: een megging vraagt om een zij die wegging.

Verder lezend blijkt dat ik er op deze kilkoude ochtend nog eentje heb gedragen die nameloos om m'n kont hing. Het mag geen naam hebben, het exemplaar is immers al een jaartje of vier oud, maar nog altijd wit als vers gevallen sneeuw in de ochtendpril. Goed wasmiddel, die bleek. Onschuldig draag ik dit kledingstuk op de fiets tot er niets anders overblijft dan rafels, die de guurheid om me heen laat ontrafelen tot warmte van binnenuit, die de buitenkou buitensluit. Geen mens die er iets van ziet, het is op dit vroegstille tijdstip nog een tasten in het duister op de weg die de weg kwijt is en terecht komt in de berm, die ik als weg zie. Het blijkt een schrikreactie op deze eenzame fietser die krom gebogen over zijn stuur tegen de wind, zachtjes neuriënd zichzelf een weg baant. Na die eerste schrik in het donker, schudt het ochtendgloren schuchter het duister langzaam van zich af, wat het mysterie omhult dat tijdens een rondgang op de redactie wordt omschreven als 'men loose their masculinity', 'er moet iets te raden blijven' en 'kippenvet'. Echter door het dragen van dit veredeledelen textieltje wordt kippenvet waarvan je de haren te berge rijzen, juist voorkomen. Of is het een ijskoude emotie die niet uit te werken vormen geeft in het ondoorgroendelijke brein van de vormgeefster?

Met mistige gedachten trap ik verder op de pedalen als een afgepelde onbestemde nevel die in zichzelf is gehuld. Het luikende licht begint te regenen, als tranen van het lachen die sijpelen door de megging van de fietser die weg ging. Huis en hard verlatend. Voor paal staand op de pedalen. Ik trap dwars door mijn versnellingen heen, om vóór het daglicht op de schaamte van zijn flaterbroek kan schijnen, op het werk te zijn. Ik voel pijnlijke steken in de knie, zie de wachtkamer van de afdeling Traumatologie al voor me, maar koers verder richting Hanzehogeschool. Je zult immers in de wachtkamer maar een collega met flair treffen... Dan sta ik letterlijk voor paaltje. Op m'n werk aangekomen kleed ik me tussen de schappen van de Instituutwinkel discreet om.

Had me niet hoeven schaamhaasten. De megging droeg ik keurig onder een legging.